ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΡΥ ΣΤΕΦΕΝΣΟΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΒΡΗΚΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ

ΕΝΛΣ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ πιστεύουν στὸν ἔρωτα ἦταν κι' ὁ Μπόμπυ Κρίκετ. Τὸν θεωροῦσε ὡς τὸ πιὸ ὥμορφο, ὡς τὸ πιὸ ὑψηλὸ αἴσθημα, ποὺ κάνει πραγματικὰ τοὺς ἀνθρώπους πλάσματα ἄξια τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς χαρίζει τὴν ἀπέραντη γαλήνη. Δὲν πρέπει ὡστόσο νὰ φαντασθῆτε ὅτι ὁ Μπόμπυ ἦταν κανένας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀφελεῖς νέους τῶν κοσμικῶν σαλονιῶν ποὺ ἐρωτεύονται ὅλες τὶς γυναῖκες. Κάθε ἄλλο μάλιστα! Ἂν τὸ καλοεξετάσετε, δὲν ἀγαποῦσε καμμιά!...

Ὁ Μπόμπυ αἰσθανόταν τὸν ἔρωτα μ' ἕνα δικό του τρόπο. Δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἡ κατάκτησις τοῦ εἰδώλου του, ἀλλὰ μόνο τὰ διάφορα ἐπεισόδια κ' ἡ περιπέτειες ποὺ εἶχε ὡς ὅτου νὰ τὸ πλησιάση. Μόλις τὸ κέρδιζε, μόλις καταλάβαινε ὅτι αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ πλάσμα ἦταν πρόθυμο νὰ τὸν κάνη εὐτυχισμένο, ἔστριβε ἀλλὰ γαλλικά!

Ἡ γυναῖκες τὸν φοβόντουσαν κ' ἡ περισσότερες τὸν μισοῦσαν. Αὐτὸς ὁ ἄνδρας ἦταν ὁ κακὸς δαίμων τους. Τὶς παρέσυρε σὲ μιὰ περιπέτεια σ' ἕνα βάραθρο καὶ τὶς ἄφηνε κατόπιν νὰ τσακισθοῦν καὶ νὰ σπάσουν τὰ μοῦτρα τους... ὁλομόναχες!

Μὰ ὁ Μπόμπυ δὲν στενοχωριόταν καθόλου γι' αὐτὸ τὸ μῖσος τους.

— Ἔχω ξεκαθαρίσει, ἔλεγε, τοὺς λογαριασμούς μου μὲ τὶς γυναῖκες. Ξέρουν ὅτι ἀπὸ μένα δὲν μπορεῖ νὰ ἐλπίζουν τίποτε. Θὰ ἔρθουν συντροφιά μου γιὰ νὰ διασκεδάσουν. Ἔπειτα οἱ δρόμοι μας θὰ χωρίσουν. Δὲν μοῦ ἀρέσουν ἡ γκρίνιες, ἡ παντρειές, ἡ οἰκογένεια καὶ μιὰ λεγεῶνα ξένων παιδιῶν. Θὰ μοῦ πῆτε τώρα ὅτι, ἄμα πληροφορηθοῦν αὐτὲς τὶς ἰδέες σου, δὲν θὰ σὲ πλησιάζη καμμιὰ γυναῖκα; Ἄ, ὄχι, ἀγαπητοί μου. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Ἡ γυναῖκες ἔχουν τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶνε καλοὶ κυνηγοί. Ὅσο γιὰ τὸν ἄντρα τὸν θεωροῦν ὡς ἀσφαλὲς θήραμά τους. Δὲν κάνουν λοιπὸν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοῦ στήνουν διαρκῶς παγίδες μήπως τὸν τσακώσουν! Δέχονται νὰ τοῦ γίνουν ἔμπιστοι φίλοι του, συνοδοὶ καὶ συμβουλάτορές τους, σύντροφοι τῶν διασκεδάσεών του καὶ ἀφωσιωμένοι προστάτες του καὶ εἶνε βέβαιες ὅτι μιὰ μέρα ἐκεῖνος θὰ τὶς σφίξη τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ θὰ τοὺς πῆ:

— Δὲν βρίσκω λόγια νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ ὅ,τι κάνατε γιὰ μένα. Ἂν δὲν σᾶς εἶχα, θὰ ἤμουν ἕνας χαμένος ἄνθρωπος.

Καὶ γιὰ νὰ τὶς ἀνταμείψη δέχεται νὰ τὶς παντρευτῆ καὶ νὰ τοὺς κάνη τὰ καπρίτσια τους. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ παντρεύεται, μοιάζει σὰν τὸν θαρραλέο κατάδικο ποὺ βάζει μόνος του τὸ κεφάλι του στὴ λαιμητόμο!

Μὲ μένα ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Ὁ ἔρως, γιατὶ αὐτὸς μονάχα τυφλώνει τὸν ἄνδρα, δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κάνη ποτὲ νὰ μπλέξω σοβαρά. Ἀγαπῶ στὴ γυναῖκα τὸ χαμόγελό της, τὸ βλέμμα της, τὸ πλαστικὸ σῶμα της, μὰ δὲν ἀνακατεύομαι μὲ τὴν καρδιά της. Ἐκεῖ τὰ πράγματα εἶνε πολὺ μπερδεμένα καὶ σκοτεινά. Ἅμα μπλέξης μὲ τὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς, εἶσαι χαμένος. Ἐπίσης τὸ συμφέρον ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ κάνη ἕναν ἄνθρωπο νὰ πάρη τὴ μεγάλη ἀπόφασι νὰ παντρευθῆ, σὲ μέναν οὔτε κι' αὐτὸ ὑπάρχει γιατὶ δὲν ἔχω μεγάλες ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὴ ζωή. Μ' ἀρέσει μόνο ἡ ἐφήμερη συντροφιὰ τῆς γυναίκας. Ἔπειτα ὁ καθεὶς τραβάει τὸν δρόμο του. Ἄλλωστε στὸν ἔρωτα, ὅ,τι ἀξίζει εἶνε ἡ προσπάθεια γιὰ νὰ κατακτήση κανεὶς τὸ πρόσωπο ποὺ ἐπιθυμεῖ. Ὅταν τὸ πετύχη, αὐτὴ ἡ ἱστορία καταντᾶ ὑπερβολικὰ συνηθισμένη.

Κι' ἀλήθεια ὁ Μπόμπυ Κρίκετ ὅ,τι ἔλεγε τὸ ἔκανε. Οἱ φίλοι του λοιπὸν τὸν ἐθαύμαζαν ὅσο ἡ γυναῖκες τὸν μισοῦσαν.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν στενοχωριόταν καθόλου. Ἔκανε πάντα τὴ δουλειά του, προχωροῦσε ὁλόϊσια στὸ σκοπό του κι' ὅταν κατώρθωνε νὰ ἐπιτύχη, ἄρχιζε μιὰ νέα «δουλειά».

Κι' αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ ἐγωισμός του καὶ ἡ ἀδιαφορία του τὸν εἶχαν κάνει τὸν πιὸ μεγάλο κατακτητή. Ἔπαιζε μὲ τὶς γυναῖκες σὰν ἕνας διάσημος Δὸν Ζουὰν καὶ εἶχε τόσο θάρρος ὥστε μπορεῦσε νὰ τοὺς μιλήση γιὰ τὸν «ἔρωτά» του ἀκόμη καὶ μέσα στὸ σπίτι τους.

Ξαφνικὰ μιὰ εἴδησι ἔσκασε σὰν μπόμπα καὶ τάραξε ὅλους τοὺς φίλους του: Ὁ Κρίκετ εἶχε βαρεθῆ τὸ κυνηγητὸ τῶν γυναικῶν, εἶχε ἀφοσιωθῆ στὴν διαχείρισι τῆς περιουσίας του καὶ περνοῦσε τὰ βράδυα στὸ σπίτι του καπνίζοντας ἥσυχα τὴν πίπα του καὶ λύνοντας προβλήματα σταυρωτῶν λέξεων.

— Θὰ τρελλάθηκε, φαίνεται ὁ δυστυχιομένος! ψιθύρισαν.

Καὶ πῆγαν νὰ τὸν ἰδοῦν καὶ νὰ λύσουν αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ μυστήριο.

Βρῆκαν τὸν Κρίκετ χωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα νὰ διαβάζη. Κατάλαβαν λοιπὸν ὅτι ἡ μορφὴ τῆς ἀρρώστειας του ἦταν ὑπερβολικὰ σοβαρὴ καὶ ὅτι ἔπρεπε κάτι νὰ κάνουν γιὰ νὰ τὸν γλυτώσουν ἀπὸ αὐτὴ τὴ μισανθρωπία του.

Μὰ ὁ Κρίκετ τοὺς ἐδήλωσε, ὅταν κατάλαβε αὐτὴν τὴν πρόθεσί τους ὅτι ἔχαναν ἄδικα τὸν κόπο τους:

—Γιὰ μένα, τοὺς εἶπε, τέλειωσαν πειὰ ἡ διασκεδάσεις! Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἔχω κανένα παράπονο ἀπὸ τὴ ζωή μου. Γλέντησα κι' ἐγνώρισα τὸν ἔρωτα ὅσο κανένας ἄνθρωπος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Καιρὸς εἶνε τώρα γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ.

— Κρίκετ, φαίνεται ὅτι δὲν εἶσαι στὰ καλά σου, τοῦ παρετήρησαν οἱ φίλοι του. Πετάει κανεὶς τὴ ζωή του στὰ σαράντα χρόνια του; Τότε ποὺ ἀκριβῶς εἶνε πραγματικὸς ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ δημιουργήση; Πῶς θὰ μπορέσης νὰ ὑποφέρης αὐτὴν τὴ μοναστική ζωή;

Ὁ Κρίκετ γέλασε μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις τῶν φίλων του.

— Θὰ γυρίσω πάλι στὴ φύσι, τοὺς ἐξήγησε. Ἐκεῖ μέσα στὴν ὡμορφιὰ τῆς ἐξοχικῆς βίλλας μου θὰ βρῶ τὸν χαμένο ἑαυτό μου.

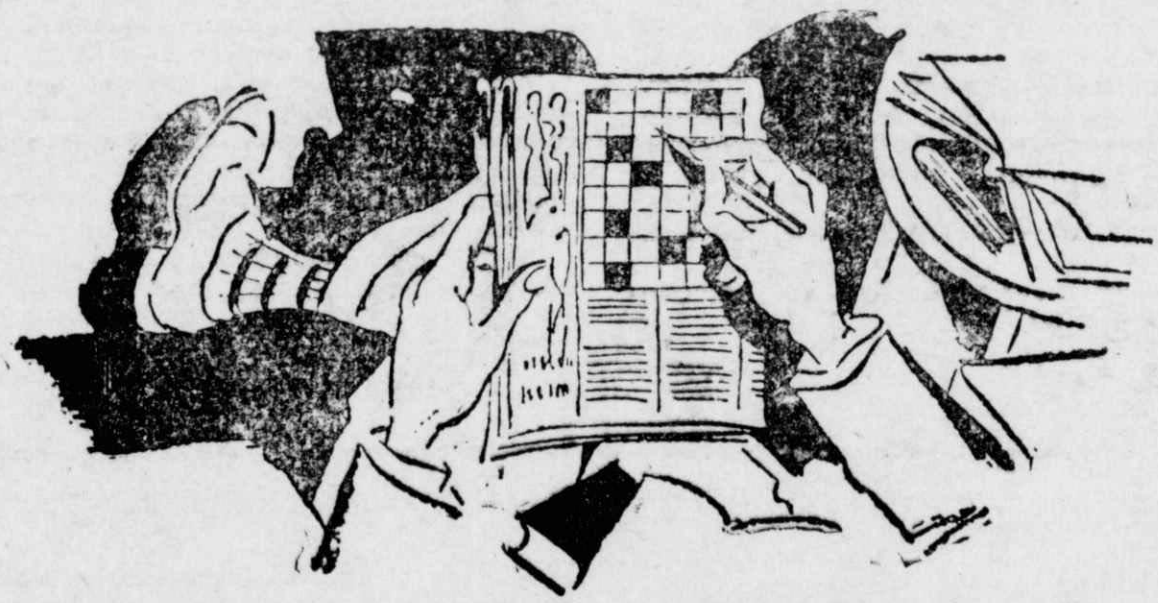

Διασκέδαζε μὲ τὶς σταυρωτὲς λέξεις.

Κανεὶς βέβαια δὲν τὸν κατάλαβε. Ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν ἀφήσουν λοιπὸν καὶ νὰ φύγουν νομίζοντας ὅτι ἔχει κυριευθῆ ἀπὸ μιὰ ἀθεράπευτη νευρασθένεια.

Ὅσο γιὰ τὶς γυναῖκες βρῆκαν την εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν γιὰ ὅσα εἶχαν τραβήξει ἐξ αἰτίας του καὶ νὰ τὸν κακολογήσουν. Μὰ ὁ Μπόμπυ Κρίκετ ἔφυγε, ἕνα πρωί, ἀπὸ τὸ μέγαρό του καὶ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ μονίμως στὸ κτῆμα του.

Κάθε πρωί, σηκωνόταν κι' αὐτὸς μὲ τοὺς ἐργάτες, κατέβαινε στὸν κῆπο, περιποιόταν τὰ λουλούδια καὶ τὶς κότες του κ' ὕστερα πήγαινε ν' ἀφοσιωθῆ στὴ μελέτη.

Αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν ἄργησε νὰ τὸνκάνη ἄλλον ἄνθρωπο. Τοῦ ἔδωσε πάλι τὸ κόκκινο χρῶμα τῆς ὑγείας στὸ πρόσωπό του, τὸν ἔκανε δυνατὸ σὰν σίδερο καὶ τοῦ ἔφτιαξε τὸ στομάχι του.

Μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα τοῦ ξεκαθάρισε τὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά του. Ὁ Μπόμπυ Κρίκετ ἦταν τώρα ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἔβλεπε στὶς ἐφημερίδες τὰ ὀνόματα τῶν φίλων του καὶ τῶν γνωστῶν του γυναικῶν, παρακολουθοῦσε ὅλες τὶς ἱστορίες καὶ τὶς περιπέτειές τους καὶ τοῦ φαινόντουσαν πράγματα ἐντελῶς ἄγνωστα καὶ μακρυνά. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια τέτοιας ζωῆς ὁ Μπόμπυ Κρίκετ, ἀπεφάσισε νὰ κατεβῆ, μιὰ μέρα στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ θόρυβος, τὰ τραῖνα, ἡ φωνές, τὰ κλάξον, τὸν ἐζάλισαν. Τρομοκρατημένος γύρισε στὸ ἐρημητήριό του.

Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποὺ κοροϊδευε ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ συχαίνονταν τὸν ἔρωτα, ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ ἄρχισε νὰ τὸν σκέφτεται σοβαρά. Εἶχε γνωρίσει σ' αὐτὸ τὸ προάστειο ἕνα ὑπέροχο ὁλόξανθο κορίτσι. Φαινόταν τόσο ἁγνὸ ὥστε ὁ «νέος» Μπόμπυ δὲν ἄργησε νὰ τὸ ἐρωτευθῆ παράφορα. Καὶ μιὰ μέρα ποὺ αὐτὴ πῆγε στὴ βίλλα του γιὰ νὰ ἰδῆ μαζὺ μὲ κάτι φίλες της τὸν κῆπο του τῆς πρότεινε νὰ γίνη γυναῖκα του.

Καὶ πράγματι αὐτὴ ἡ ξανθὴ ὡμορφιὰ ἔγινε σύζυγός του. Ἦταν μιὰ ἁγνὴ ὡμορφιὰ τοῦ ὑπαίθρου. Ἕνα λουλοῦδι τῶν παρθένων βουνῶν. Κι' ὁ Μπόμπυ Κρίκετ τ' ἀγάπησε μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς καρδιᾶς του κι' ἔζησε μαζύ του εὐτυχισμένος. Αὐτός, ὁ τρομερὸς Δὸν Ζουάν, ὁ ἄνθρωπος ποὺ συχαινόταν τὸν γάμο καὶ τὴν οἰκογένεια, ἀπέκτησε μιὰ περίφημη συζυγικὴ ἑστία καὶ μιὰ λεγεῶνα παιδιῶν, δικῶν του ὅμως καὶ ὄχι ξένων! Ὁ Μπόμπυ Κρίκετ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ βρῆκε τὸν ἑαυτό του.